

Pamiatka posvätenia chrámu 2015

Text: Skutky 2,44-47

A všetci veriaci, ktorí boli pospolu, všetko mali spoločné, aj statky a majetky predávali a rozdeľovali všetkým, ako kto potreboval; deň čo deň zotrúvali jednomyselne v chráme, lámali chlieb po domoch a prijímali pokrm s plesajúcim a úprimným srdcom, chválili Boha a boli obľúbení u všetkého ľudu. A Pán pridával na každý deň tých, ktorí boli zachránení

Ježiš huj, cirkev fúj!

Znie to trochu ako titulok z bulvárnej tlače. Je to však názov krátkeho článku v oficiálnom nemeckom evanjelickom týždenníku „Die Kirche“.

Tento článok hovoril o výsledku prieskumu, ktorý zrealizovala baptistická cirkev v USA medzi ľuďmi, ktorí nepatria do cirkvi. 72 percent opýtaných si myslí, že cirkev je plná pokrytco, ale väčšina týchto ľudí je zároveň presvedčená, že Ježiš Kristus a jeho učenie môže pozitívne ovplyvniť i zmeniť človeka.

K týmto výsledkom a číslam už nebol pripojený žiaden komentár. Zostáva na čitateľovi, aby uvažoval, ako sa mohlo stať, že cirkev, ktorú založil Ježiš, ktorý je stále fenoménom tohto sveta, sa zmenila natoľko, že mnoho ľudí ju pokladá za útočisko pokrytco.

Keď čítame o novozmluvnej cirkvi, nemôžeme si na viacerých miestach nevšimnúť, že svojou existenciou, a činnosťou bola **u mnohých obľúbená** – „**bola obľúbená u všetkého ľudu**“. Mala pomerne vysokú popularitu. Kresťania si samozrejme nedali za cieľ robiť všetko preto, aby boli populárni a obľúbení. Žili na Božiu slávu. Venovali sa odstrčeným ľuďom, sirotám, vdovám, žili ako jedna rodina. A to spôsobilo, že boli obľúbení.

Prítomnosť prenasledovanie v prvých storočiach spôsobilo v cirkvi prirodzený výber. Kresťanom bol len ten, ktorý skutočne veril a bol preto ochotný aj znášať riziko prenasledovania a ohrozenia života. Dnes je tomu tak v moslimských krajinách. Aj tu cirkev rastie napriek ťažkostiam a obrovskému riziku. Naopak vo vyspelých krajinách sveta (aj u nás) je cirkev pre mnohých nemilou inštitúciou. Tu a tam počujem povedať možno aj ľudí z katolíckej strany: ... u vás je to iné, vy evanjelici ste ľudskejší, viac prepojení so životom a držíte spolu ako jedna rodina. Ono sa to dobre počúva, ale je to naozaj aj pravda?

Na stránkach Skutkov apoštolských stretávame cirkev chudobnú, prenasledovanú, ale napriek tomu rastúcu a prítlačlivú. Postupne v 4. a 5. storočí sa stáva štátnou a jedinou správnu. Bola zrazu obdarená mocou, slávou a bohatstvom. Prestala byť však cirkvou milou všetkým ľuďom. Stala sa postupne mocenskou inštitúciou, ktorá vyžadovala poslušnosť a úctu voči úradu.

Veľkým prelomovým medzníkom bolo hnutie reformácie, ale musíme sami zhodnotiť, nakoľko sa cirkev zbavila túžby po moci, rešpekte a poslušnosti voči úradu. Ružomerský evanjelický cirkevný zbor mal posledné 4 storočia tú výhodu, že na pozadí tej silnej a mocnej väčšinovej cirkvi, pôsobil oveľa skromnejšie, subtilnejšie a jeho predstavitelia, pôsobili civilnejšie, ľudskejšie a tým si získavala sympatie aj inoveriacich ľudí.

Dnes, keď spomíname na tých, ktorí tu boli pred nami, môžeme s rešpektom voči nim, i s vďakou voči Bohu byť hrdí na ich obetavosť, nasadenie v zápasoch za cirkev, pravdu a budúcnosť. O minulosti by sme mali čo najviac vedieť, aby sme mohli byť vďační a rozvážni. Avšak našou prvoradou zodpovednosťou je múdro naložiť s prítomnosťou a ovplyvniť tak budúcnosť.

Slovenskí hokejisti získali na MS v hokeji v Göteborgu 11. mája 2002 zlatú medajlu. Bude tomu už 14 rokov. Bola to silná a určitým spôsobom výnimočná generácia hokejistov. Súčasná generácia si na tento úspech môže spomenúť, tešiť sa z neho, ale nemôže žiť z úspechu tých, ktorí tu boli pred nimi. Sami musia ísť za víťazstvom, urobiť pre neho maximum a víťazne vybojovať svoje vlastné zápasy. To isté platí aj o cirkvi. Mali sme v ranej cirkvi aj v dejinách evanjelickej cirkvi výnimočné generácie, ktoré momentálne nemajú obdobu. Jozef Miloslav Hurban, Hodža, Štúr, Kuzmány... My však uvažujme, ako my zvládame tie naše zápasy? Akým príkladom sme svojim deťom, vnúčatám, ostatným bratom a sestram v CZ.

Uvažujme, nakoľko je náš cirkevný zbor milý ľuďom? Čo môžem urobiť preto ja, aby cirkev bola ľuďom milá a svojou existenciou odrážala Ježišove milosrdenstvo, pravdu a lásku.

Ako vyzerá cirkev, ktorá je milá ľuďom, do ktorej ľudia prídu radi?

1. Je to predovšetkým cirkev slúžiaca

Tak to čítame aj o prvej cirkvi. Nechceli ťažiť z verejnosti, a ani nečakali, že im niekto niečo dá. Oni slúžili a dávali. Vedeli totiž, že v Kristovi sú boháčmi a majú čo ponúknuť. Zobrali si k srdcu Ježišove slová. **Ako ani**

Syn človeka neprišiel, aby jemu slúžili, ale aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých. Sme takou cirkvou?

2. Človek príde rád na miesto, kde sa cíti vítaný

To znamená, že keď nový človek príde, dajú mu najavo, že sa tešia z toho, že je tam. Je to tak u nás?

Boli sme pred pár rokmi v Nórsku v meste Bergen. Je to druhé najväčšie mesto v tomto štáte. V nedeľu sme mali preto na výber z viacerých evanjelických kostolov. My sme si vybrali ten najkrajší a najväčší. Bola to historická nádherne opravená katedrála. Prvé, čo nás prekvapilo, že počas bohoslužieb takmer prázdna. Najviac nás však sklamalo to, že nikto sa nám neprihovoril, nikto sa o nás nezaujímal. Po skončení služieb Božích mali čaj a kávu. Snažili sme sa prihovoriť starším i mladším, ale zjavne nikto nemal chuť rozprávať sa s novými ľuďmi.

Ako dlho vydržíte chodiť niekam, kde o vás nikto neprejaví záujem, kde sa cítite ako 5. koleso na voze?

V tejto veci nezmení situáciu ani predpis, ani materiálne zabezpečenie zboru, ani biskup. Je to plne v našich rukách. Každý z nás môžeme pre to niečo urobiť. Sú zbory, kde majú každú nedeľu vždy dvaja presbyteri uvítaciu službu – vítajú ľudí pri vchode do kostola, po prípade dávajú im do ruky informačný leták o podujatiach v najbližšom týždni.

Podat' spevník, usmiať sa, opýtať sa odkiaľ nový návštevník je, to všetko sú maličkosti, ale ako potešia.

Po kostole často utekáme domov na obed. Dajme si záväzok, že nech máme akokoľvek naponáhlo, pristavíme sa pri známom, alebo neznámom a spýtame sa ho ako sa má.

Keď idem do spoločenstva, prirodzene človek očakáva, že niečo pozitívne prijme. Mali by sme však pochopiť, že **rovnať prirodzené by pre nás malo byť, niečo tomu spoločenstvu odovzdať**. Pretože každý kto dáva, slúži, zároveň oveľa viac požehnaní dostáva.

Na základe štatistík, ktoré robili v cirkvi existujú dva hlavné dôvody, prečo mladí neostávajú v cirkvi – v kostole a na mládeži.

Prvý dôvod je, že sa necítia prijatí a povšimnutí. O tom sme pred chvíľou hovorili

Ďalším dôvodom je, že sa necítia potrební.

Tu sa dostávame k tomu tretiemu bodu.

3. Cirkev má byť miesto, kde môžeme užitoční a rozvíjať dary, ktoré sme od Boha dostali

Keď sa pozerám do tohto zhromaždenia, uvedomujem si, aký obrovský potenciál šikovných a rôznymi darmi obdarených ľudí tento CZ má. O mnohých ani neviem, čo sa vo vás skrýva. To platí naprieč všetkými generáciami.

Viem, že my Slováci sme od prirodzenia skromní, neradi sa ponúkame a ešte menej radšej sa vnucujeme. Je množstvo ľudí, ktorí sa podieľajú počas roka a každý týždeň na živote CZ, ale napriek tomu je stále mnoho oblastí, v ktorých CZ potrebuje pomoc. Spomeniem niektoré:

- Potrebujeme prispievateľov aj šéfredaktora pre časopis
- Zborová databáza je v pomerne zúfalom stave. Potrebujeme človeka, ktorý vie robiť v programe Excel
- Začiatkom adventu chceme priviesť starších do zborovky/kostola. Budu potrební ochotní šoféri
- Návštevná služba tých, ktorí nemôžu chodiť sa v malej miere deje, ale aj v tejto oblasti, na ktorú prvá cirkev dávala veľký dôraz máme my veľký dlh.
- Plánovanie a organizovanie zborových zájazdov. V zbore máme veľa scestovaných a organizačne schopných ľudí. Radi by sme im túto oblasť odovzdali

Sme sklamaní klesajúcimi číslami na bohoslužbách.

Rozmýšľajme však aj nad tým, kedy si naposledy pozval svojho známeho, kolegu, príbuzného do kostola?

Možno sa nám nezdá, že je pozvanie dôležité. Máme pocit, že predsa každý ak chce, vie kostol nájsť. Som však presvedčený, že osobné pozvanie má stále najväčšiu účinnosť.

A tiež jednoduché osobné svedectvo, čo pre mňa Boh a cirkev znamená. Život žijúci podľa Božích noriem je tou najlepšou reklamou. Avšak viera je z počutia a niekto to pozvanie k nasledovaniu musí povedať. Preto si aj ty, milý brat, milá sestra v tom Božom misijnom pláne tak veľmi dôležitý/tá.

Pán Boh ťa povzbudzuje, aby si použil svoju vlastnú fantáziu, lásku a ochotu druhým načúvať, aby si im mohol sprostredkovať to Božie pozvanie k viere, ktoré za vás nevybaví žiaden profesionál – farár, či kazateľ.

Misia je budúcnosťou každého CZ a cirkvi, inak bude cirkev bez budúcnosti. Verím, že tak, ako mal Pán Boh pre prvú cirkev, tiež pre tých, ktorí tento kostol stavali pripravené požehnanie, to svoje požehnanie má Pán Boh pripravené aj pre náš CZ. Na ťahu sme však mi. Žime tak, aby sme sa nehanbili za svojho Pána, aby sme Jeho oslávili a boli tak milí aj ľuďom.

Amen!

David Bázlik